

v § 28, odst. 2. zák. č. 142/1920, stěžovatelka ani v řízení správním netvrdila.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 19. září 1927, č. 19150/27.)

Dodatečná přihláška. — Naříkaným rozhodnutím nepovolilo ministerstvo sociální péče, nedocílivši souhlasu ministerstva financí, dodatečnou přihlášku o důchod vdovský a sirotčí, poněvadž smrt manžela žadatelčina nenastala následkem choroby získané neb zhoršené za okolností pod č. 1 až 3, §u 1 zák. č. 146/23 Sb. z. a n. uvedených.

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatelka podala jedinou přihlášku o důchod vdovský a sirotčí a to dne 17. března 1922 u okresní úřadovny v Mostě. O přihlášce té bylo dvakrát rozhodnuto: po prvé výměrem zemského úřadu ze 17. února 1923, č. 10618, jímž přihláška byla odmítnuta z důvodu, že podána byla po lhůtě zákonem č. 310 Sb. z. a n. z r. 1921 stanovené, dnem 31. prosince 1921 uplynulé. Proti tomuto výměru stěžovatelka podle spisů nepodala odvolání k ministerstvu sociální péče.

Po druhé rozhodl o téže přihlášce žalovaný úřad naříkaným rozhodnutím jako o přihlášce dodatečné s hlediska §u 2 zákona ze 4. července 1923, č. 146 Sb. z. a n., a vyslovil, že se vdově nepovoluje dodatečná přihláška o důchod vdovský a sirotčí, poněvadž smrt manžela žadatelčina nenastala následkem choroby získané nebo zhoršené za okolností pod č. 1. a 3. §u 1 zák. č. 146/23 Sb. z. a n., uvedených.

Ve stížnosti k tomuto soudu namítá nyní stěžovatelka, že podala přihlášku a žádost o důchod vdovský a sirotčí již v roce 1921 v prosinci, a to úředníku úřadovny pro válečné poškozence.

Okolnost, že podala přihlášku úředníku, neuplatňovala stěžovatelka ve správním řízení, jest tedy námitka v tom směru dle §§ 5 a 6 zák. o správním soudě, nepřipustna, námitka ta jest jinak jen opakováním tvrzení ve správním řízení, jež bylo vyvráceno úředním šetřením, jímž bylo zjištěno, že písemná přihláška o důchod podána byla u okresní úřadovny teprve dne 17. března 1922.

Dále namítá stížnost, že se na jejího druhá vztahuje ustanovení §u 1, č. 1, zák. ze 4. července 1923, č. 146 Sb. z. a n. Tím namítá, že její přihláška měla býti posouzena dle zmíněného předpisu a že měla býti přijata jako přihláška dodatečně po rozumu § 1 zák. č. 146/23, podaná. Námitka ta není důvodná, poněvadž o přijetí dodatečné přihlášky ve smyslu §u 1 zák. č. 146/23, rozhodovati v I. stolici povolán jest dle §u 30 zák. č. 142/1920, zemský úřad pro válečné poškozence, úřad ten však takového výroku nevydal a vydati nemohl, poněvadž rozhodoval o podané přihlášce v době před vydáním zákona č. 146 ex 1923 a neměl podnětu, aby za účinnosti tohoto zákona znovu rozhodoval, ježto stěžovatelka novou přihlášku o ustanovení §u 1 posléze citovaného zákona opřenou nepodala.

V důsledku toho neměl ani žalovaný úřad podnětu, aby jako úřad II. instance rozhodl o přípustnosti přihlášky s hlediska §u 1 zák. č. 146/1923.

Stížnost není důvodna však ani pokud vytýká, že odmítnutím přihlášky byl porušen předpis §u 2, zákona č. 146 ex 1923, pokud se týče nárok stěžovatelčin na přijetí přihlášky dodatečně v předpisu tom založený.

Podle zmíněného předpisu nepřísluší však stěžovatelce a jejím dětem na povolení dodatečné přihlášky právní nárok, nýbrž rozhoduje o tom na základě volného uvážení ministerstvo sociální péče v dohodě s ministerstvem financí. Tento právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud již v nálezu ze dne 16. června 1925, č. 12190/25, trvá na něm a poukazuje dle §u 44 jedn. řádu, na důvody tohoto nálezu. Nemá-li však stěžovatelka právního nároku na povolení dodatečné přihlášky, nebylo naříkaným rozhodnutím porušeno žádné její právo subjektivní a jest proto její stížnost

bezdůvodná, aniž by se Nejvyšší správní soud při tomto stavu věci mohl zabývatí ostatními námitkami, uplatňovanými ve stížnosti.

(Nález Nejvyššího správního soudu z 19. září 1927, č. 19151/27;
srv. násl. N. s. z 21. dubna 1927, č. 8215/27 a č. 8212/27;
Soc. revue r. 1927, str. 392.)

Důchod vdovy po zemřelém invalidovi, byl-li sňatek uzavřen po invaliditě. — Zemský úřad pro péči o válečné poškozence nepřiznal vdově důchod vdovský, ježto sňatek byl uzavřen po události zakládající nárok na důchod invalidní jejího manžela a ježto nejsou splněny podmínky §u 14, odst. 1, zákona č. 142/20, ve znění zák. č. 39 z r. 1922.

Ministerstvo sociální péče stížnost zamítlo, ježto invalida byl v době sňatku podle vyjádření úředního lékaře pouze 66 $\frac{2}{3}$ % práce neschopný, kdežto zákon klade podmínku nároku na důchod, aby invalida byl v době sňatku neschopen výdělku alespoň 80%.

Nejvyšší správní soud zamítl stížnost jako neodůvodněnou, neboť: Žalovaný úřad neuznal uplatňovaný nárok stěžovatelky na vdovský důchod jedině z toho důvodu, že manžel její nebyl v době uzavření sňatku aspoň 80% práce neschopným, ale jen v míře nižší, že tedy nebyla splněna tato podmínka stanovená v §u 14 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n.

Stížnost uplatňuje proti napadenému výroku jedině námitku, že podmínka tato, t. j. 80procentní výdělečná nezpůsobilost manžela v době uzavření sňatku, stávala, čímž popírá správnost závěru žalovaného úřadu ohledně skutečnosti, o kterou se výrok žalovaného úřadu výhradně opírá.

Otázka, v jaké míře manžel stěžovatelčin v době uzavření sňatku, t. j. dne 27. listopadu 1920, byl neschopným k práci, není však otázkou právní, nýbrž otázkou skutkovou, kterou Nejvyšší správní soud podle §u 6 zákona o správním soudě, může přezkoumat pouze po stránce formální, t. j. může zkoumat, zda skutkový podklad závěru žalovaného úřadu byl získán způsobem procesně nezávadným.

V daném případě opíral žalovaný úřad svůj závěr ohledně stupně nezpůsobilosti ku práci manžela stěžovatelky o vysvědčení lékaře zemského úřadu, dle kterého nezpůsobilost manžela k práci v době sňatku činila nejvýše 66 $\frac{2}{3}$ %.

Jestliže za tohoto stavu věci došel úřad k závěru, že stěžovatelce nenáleží důchod vdovský, neboť manžel její v době uzavření sňatku nebyl 80% práce neschopným, nemohl soud shledati, že by závěr úřadu spočíval na vadném řízení.

Proto byla stížnost jiných námitek nečinící zamítnuta jako neodůvodněná.

(Nález Nejvyššího správ. soudu ze dne 20. září 1927, č. 19331/27.)